

El Figarot

Butlletí dels Castellers de Vilafranca SEGONA ÈPOCA AGOST 2001 PREU 500 PTES.

número

31

Una
arrencada
sensacional

Sant Fèlix
fa bona cara

IMPLANTOLOGIA · ORTODÒNCIA · ESTÈTICA DENTAL
CIRURGIA DENTAL · PRÒTESI FIXA
PRÒTESI REMOVIBLE · ODONTOLOGIA CONSERVADORA
BLANQUEJAMENTS DENTALS · PERIODÒNCIA

Centre Dental D&D VILAFRANCA DEL PENEDES

c/ General Prim, 7-9 Local C (al costat de Cal Figarot) · Tel. 93 819 91 11

93 819 91 11

CONDICIONS ESPECIALS

Tracte preferent · Serveis gratuïts · Importants descomptes · Promocions puntuals.

FINANÇAMENT

El millor finançament del mercat.

ATENCIÓ PERSONALITZADA

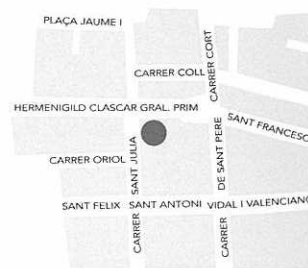
I per a que vostè ho tingui més fàcil i còmode, no dubti en trucarnos al
Telèfon d'Atenció al Pacient: 902.20.21.12

L' INFORMARAN DE

Adreces i horaris dels centres · Avantatges als que té dret.

LI RESOLDRAN

Qualsevol incidència · Dubtes o consultes que desitgi realitzar.

Índex

Àngel Grau: «El tres de deu ens pot donar ales...»	4
La millor actuació de tots els temps	9
Una arrencada sensacional	10
Terços amunt guanya el II Certamen Poètic	22
Sant Fèlix fa bona cara	24
Castells a banda	30

Butlletí dels Castellers de Vilafranca

segona època. Número 31. agost del 2001

EDITA

Castellers de Vilafranca. Estatge social: General Prim, 11
08720 Vilafranca del Penedès. Apartat de correus 313

CONSELL DE REDACCIÓ

Xavi Carrasco, Neus Castells, Paco Fàbregas, Miquel Ferret, Jordi Galtés, Joan Montserrat, Biel Senabre, Òscar Serramià i Francesc Taravilla.

COL·LABORADORS

Josep A. Bernaus, Jordi Carbonell, Èric Esclassans, Josep M. Figueras, Jordi Mir, Pere Regull, Pere Rovira i Martí Vallès.

FOTO PORTADA

Jordi Puigsegur

DISSENY GRÀFIC

Ricard Aranda

FOTOCOMPOSICIÓ, FOTOLITS, MUNTATGE I IMPRESSIÓ

Gràfiques Kerpe. Pere el Gran, 16. 08720 Vilafranca del Penedès
Dip. L. B-29.663/86

AMB EL SUPORT DE

Generalitat de Catalunya
Conselleria de Benestar Social

Ajuntament de
Vilafranca del Penedès

Editorial

Ara, la Festa Major,... i Sant Fèlix

Pere Regull Riba

Estem una vegada més davant de la diada més important de la temporada castellerà, Sant Fèlix. De ben segur es tracta de l'única ocasió en què les quatre grans actuen juntes i on es reflecteix amb més ardor i noblesa la rivalitat que ha portat el món casteller a uns nivells impensables fa uns anys. Es pot dir que Vilafranca, per història i voluntat de les seves gents, té el privilegi de gaudir a casa d'aquest enfrontament. És lògic pensar doncs, que les administracions successives de la Festa Major i el mateix ajuntament han de vetllar per tal de preservar aquest caràcter universalista casteller per la Diada de Sant Fèlix.

En moltes ocasions hem sentit opinions de castellers de diferents colles referint que la seva màxima aspiració seria poder aixecar castells a Vilafranca per Sant Fèlix. O sigui, no sols a Vilafranca sinó per Sant Fèlix, senzillament perquè això implica estar al capdamunt del món casteller.

Per la nostra colla, el dia de Sant Fèlix, aixeca passió i força, i històricament ens ha portat a marcar-nos fites que en el seu moment semblaven impossibles, fins al punt que podem dir amb satisfacció que en els últims deu anys hem fet la millor actuació en nou d'ells superant en alguns moments colles que estaven en millor forma.

Aquesta lluita per Sant Fèlix, per merèixer ser-hi i per aixecar-hi els millors castells, no és una passió passatgera de fa uns quants dies. Ja els castellers que fa més de 50 anys van posar en marxa la nostra Colla, tenien com a màxima il·lusió poder actuar el dia de Sant Fèlix amb les millors colles, que aleshores eren dues!

Varen ser molts anys d'espera i lluita constant, però, Vilafranca i el Penedès han sabut sempre valorar la posició històrica de la Colla que no va actuar el dia de Sant Fèlix fins que es va posar al nivell de les colles grans, i aquest reconeixement s'ha expressat a través del seu recolzament a la plaça sempre que la Colla ho ha demanat.

Ara, quan escric aquestes línies, sembla que es vol imposar per una colla canviar el model de diada de forma que la prioritat per poder actuar seria per les colles vilafranquines, en l'actualitat dues, però en el futur qui sap, independentment del nivell que tinguin. Evidentment aquest canvi de model suposaria la fi de la diada com a encontre de les principals colles del món casteller i passaria a ser una més de les tres diades de la festa major amb les colles locals i les de fora que hi cabessin, depenent de la quantitat de colles vilafranquines existents (colles de sis, set,... en endavant).

De ben segur que amb aquest model sempre hi podríem actuar, però evidentment la Diada de Sant Fèlix hauria perdut el caràcter de màxima rivalitat castellerà, tenint el mateix caràcter que la diada de Sant Ramon (31 d'agost) o la de fires.

Vilafranca deixaria de tenir el privilegi de la millor diada, i la màxima aspiració de totes les colles potser ja no seria actuar aquí,... però estarien contentes totes les colles de la vila que no haguessin fet mèrits per arribar a actuar segons el model tradicional.

Per la nostra part estem disposats a continuar afrontant el repte de lluitar any rere any per mantenir-nos al capdavant i fer mèrits per ser a la plaça el dia de Sant Fèlix,... ja que després de tot, poder ser-hi ha estat sempre la màxima aspiració per l'esforç i lluita que suposava. Esperem que no ens ho posin tan fàcil com perquè ens matin la il·lusió.

En tot cas, la història dirà i el poble sabrà distingir entre les decisions preses pel bé i l'interès general de la festa o les estratègies interessades d'un grup.

Bé, deixem-nos de paraules, a la plaça ens esperen les altres tres colles que han fet mèrits per ser-hi, i... que guanyi la millor.

Bona Festa Major!

Àngel Grau

Dupont

**«El 3 de 10 ens pot donar ales per
tornar-nos a desmarcar amb diferència»**

Més que una entrevista acadèmica, amb l'Àngel Grau Ribas, conegut entre els castellers més veterans pel «Pare Grau», vam tenir-hi una xerrada, que va durar aproximadament una hora. El lloc escollit va ser Cal Pau Xich, a Guardiola de Font-rubi, i el dia, el dissabte 11 d'agost. Cal recordar que, en aquest restaurant, s'hi han celebrat, des de fa un bon grapat d'anys, esmorzars, dinars, sopars i festes castelleres. Per tant, l'indret i la companyia feia que qui escriu aquestes quatre ratlles i el protagonista de l'entrevista ens trobéssim com a casa fent-la petar. A la conversa, hi va sortir de tot; això sí, sempre amb la camisa verda de fons. L'Àngel Grau és un personatge quinquagenari que es mereix la placa que acredita l'esforç dedicat a una colla; d'extravertida sang freda i a la vegada mig tímid mig bromista, parla amb cautela, però també amb ferma decisió. Com qui no vol la cosa, va començar a explicar-nos ocurrències viscudes des de la infància fins ara.

Quan vas entrar a formar part de la colla?
«Vaig entrar a la colla el 1983. Tot i que sense dur la camisa verda, ja feia uns quants anys que em movia en aquest ambient. Per exemple, al Concurs de Tarragona del 1982 era a la pinya d'un intent de quatre de vuit que va caure, i vaig haver de passar per la infermeria abans de tornar a Vilafranca. Va ser un bon inici. A casa meva, sobretot per part de l'avi, jo recordo que sempre hi havia hagut una gran afeció als castells. L'avi sempre vigilava de prop les actuacions de la vila i dels voltants i, quan anava a Valls a comprar amb carro, moltes vegades aprofitava l'ocasió per passar per la plaça del Blat per veure la diada de Santa Úrsula».

Quin és el castell que t'agrada més? I l'estil?
«Estèticament, crec que és el tres de vuit, i de fa deu anys cap aquí, el de nou amb folre, és clar; és el més bonic. Ara, com a casteller, recordo el primer cinc de vuit. Va ser un castell que s'havia preparat molt a consciència i el 1985 el vam aconseguir per primera vegada. També recordo el primer castell de nou. Va ser el tres per la diada de Sant Ramon del 1987. I, evidentment, la primera torre de nou després de sis anys intentant-la. El Sant Fèlix del 1995 va ser memorable i cal recordar-lo perquè abans ja érem els millors, com deia el Mènec, però ho demostràvem en menys ocasions. A partir d'aquell dia, ho hem demostrat entre tots i totes a cada plaça on hem anat. Actualment, a tres setmanes vista del 30 d'agost, encara som a dalt, i, per no baixar al graó de la resta de les grans colles, hem de fer que aquest tres de deu amb folre i manilles sigui una realitat i el descarreguem. A veure si això torna a ser

**«Si un dia poguéssim
comptar les camises
que la colla ha
repartit i reunir
tota aquesta gent,
potser seríem tres o
quatre mil persones...
o més!»**

**«Per actuar el dia 30
a Vilafranca, tal com
estan les coses avui,
cal sortir amb
garanties de fer
castells de nou»**

l'inici d'un altre cicle de nous castellers i castelleres joves, acompanyats pels més grans, que ens condueixi un altre cop a des-tacar-nos per tenir el llistó més amunt que ningú».

Quines posicions has ocupat a la colla?

«Sempre he estat al peu. Abans, quan els assajos eren més relaxats, es feien moltes proves de castells de cinc i de sis nets, d'aquells que, per allà sota a baixos, tothom hi havia passat. Jo no n'era una excepció. Però, és clar, era llarg i prim i no podia quedar-m'hi. Quan vaig entrar a la colla, era un dels més alts i anava d'agulla; ara, quan veig aquelles rengles del peu que tenen set o vuit joves a primera fila, que cada un fa metre noranta, gairebé m'espanto. Això sí, servia per anar al folre. Anava de segones mans o de lateral als primers castells de nou folrats. També havia estat membre de la Junta del Patronat i ajudava molt el Jaume del Ràpid en els temes de la canalla. Vaig estar a la Junta de la colla i anava a buscar i acompanyar els enxanetes. Els pares abans no venien gairebé mai a l'assaig.

Sense temps per fer-li la pregunta que m'estava passant pel cap, com que està molt orgullós dels seus tres fills, continua explicant que tots han fet castells de nou i segueix:

«Ara els Miret encara ho fan ocasionalment, però, quan els meus fills van començar a pujar, el Ton i el Jaume a dosos i poc després l'Àngel d'aixecador, entre unes quantes famílies ens fèiem càrrec de tot el pom de dalt. A les actuacions importants, calia fer una concentració que de vegades començava tres dies abans. Les cases dels Miret, del Jaume del Ràpid, del Mènec, del Guapo i la meva eren les pensions de la canalla. Era un fet molt enriquidor ja que teníem enxanetes de diferents procedències i, al barrejar-se entre ells, establien unes relacions de companys que en el moment de pujar es traduïen en seguretat i valentia. Al qui s'arriava castell avall abans d'hora, no calia dir-li res. Els mateixos nens, de vegades en situacions un pèl cruels perquè eren nens, ja s'encarregaven de treure-li la por».

Com creus que anirà el Sant Fèlix d'enguany?

«Tal com va la temporada, es veu que tenim dos castells molt clars. Un és el cinc de nou amb folre, construcció en què tenim dipositada una gran confiança. L'altre és el tres de deu amb folre i manilles. Aquest castell, ja ho he dit abans, ens pot donar ales per tornar-nos a desmarcar amb diferència i el Melilla ho sap. Tal com està plantejat tècnicament, és molt lleuger i el tenim millor que mai. Per tant, no podem equivocar-nos i hem d'aprofitar aquestes setmanes a fons per fer-hi els darrers retocs i tirar-lo amb plenes garanties. També, cal millorar el quatre de nou amb l'agulla i la torre de vuit neta. Aquestes són dues de les construccions més difícils i em fa l'efecte que tots plegats les hem menysvalorat una mica. El temps, però, ens farà veure a tots de què estem parlant. També tenim el pilar de vuit amb folre i manilles molt bé. A Mataró el vam poder carregar en unes condicions en què el folre i les manilles gairebé s'aguantaven en el pilar».

Com han canviat les coses, oi?

«I tant! Abans, la feinada que teníem per fer el tres de vuit. Jo recordo a Màrtirs, en una d'aquelles actuacions, que vaig haver d'anar a buscar un dos a Barcelona. Si no, no podíem tirar el tres de nou. Cal dir que érem pocs i, és clar, teníem menys opcions a escollir. La diferència clau per mi ha estat que avui,

L'Àngel Grau, que va heretar del seu avi l'ofici dels castells, va entrar a la colla l'any 1983.

dins la colla, tothom és necessari però ningú és imprescindible. Els castells tenen l'alineació dels titulars i dos o tres suplents per pis que ho fan tan bé com els habituals. Per tant, tens moltes més combinacions que et donen més resultats. També hi ha molts joves, que són els qui han de tenir el pes específic de la colla. Es va donar una dinàmica, cap a la segona meitat dels vuitanta, en què entrava gent a la colla sense haver estat ni dels fundadors ni dels primers castellers dels seixanta i setanta, ni amb intencions de ser enxaneta perquè tenien catorze i quinze anys. Això va produir que anessin entrant colletes d'amics que encara perduren, i tot plegat va significar un revulsiu de gent que abans la colla mai havia conegut. Si un dia poguéssim comptar les camises que la colla ha repartit i reunir tota aquesta gent, potser seríem tres o quatre mil persones... o més! Això és molt bonic. I els que no vénen, segur que recorden la vinculació que durant més o menys temps han tingut amb la colla dels Castellers de Vilafranca. Aquestes xifres parlen la implantació que té la colla a la nostra vila i a la comarca».

Per Sant Fèlix, una, dues, tres, quatre o cinc colles?

«Jo sóc partidari de mantenir les quatre millors colles del món casteller. Això és clar. Ara, els administradors són els que

decideixen les colles i tenen la potestat per fer actuar les que creguin convenient. Per exemple, el 1996 va venir la Jove de Tarragona i va carregar dos castells de nou. Per actuar el dia 30 a Vilafranca, tal com estan les coses avui, cal sortir amb garanties de fer castells de nou. No es pot abaixar el llistó perquè no ho oblidem: les colles castelleres formem part d'un espectacle en què no es paga entrada, però no deixa de ser un espectacle al carrer en el qual es demostra el potencial de cadascú i això mateix ens solidaritza a tots. Tots fem castells, però cal mantenir un respecte a una plaça que és molt entesa, que coneix les possibilitats de cadascú i que, en una diada com aquesta, segur que agraeix molt més un castell de nou que no un de set. Quant a la postura dels Xicots, crec que s'han equivocat. Si haguessin mantingut la bona línia de l'any passat, fent castells de vuit i arribant a la Festa Major amb alguna opció de castell de nou, potser hauria estat el moment de plantejar-se sortir. Ara bé, tal com estan, no entenc la decisió que han pres».

Ara que han pujat el sou de les tres colles de fora que vénen el 30 d'agost, creus que nosaltres també hem de cobrar més?

«Trobo que és correcte que les colles de

Valls i els Minyons cobrin aquestes pessetes. Les colles no poden venir a oferir grans castells i sortir perdent-t'hi diners. De la mateixa manera que entre tots fem que la plaça disfruti veient aquestes construccions, els responsables d'organitzar la diada han de correspondre econòmicament. Per la nostra part, penso que seria convenient demanar una subvenció a fons perdut per millorar el nostre local. Cal acabar de fer alguns retocs i crec que es podria millorar fent una aportació des de la Junta en temes culturals. Per exemple, es podria obrir una biblioteca castellerà en què la gent més veterana, que no pot complir les funcions estrictes de fer pinya, se sentís més acollida. No val gaires diners adequar una instal·lació ben condicionada i aclimatada i comprar la premsa del dia. Convindria fer de Cal Figarot una mena de casal, però amb tots els ets i uts, on et poguessis trobar a gust per sopar, per fer castells, per jugar a cartes, per fer-hi esport o per llegir en una biblioteca. Quan veus una processó i mires la colla, de vegades trobes a faltar aquells castellers més vells, que si estiguessin vinculats a la colla d'alguna manera, encara sortirien el 30 a la tarda amb la camisa i la faixa a processó, ben orgullosos de forma part de la millor colla del món casteller. Això ens acabaria de donar més solera com a institució imprescindible a la vila».

Com animaries els joves perquè s'apuntessin a la colla?

«Les temporades són llarguíssimes i el jovent també fa altres activitats. Hem d'evitar que la gent es cansi. Deixar un cap de setmana lliure de castells al mes i muntar actes culturals a Cal Figarot crec que són bones solucions per evitar el cansament. Això, junt amb el que acabo d'esmentar, que es resumeix en el fet de potenciar al màxim les possibilitats de l'espai de què disposem, serien bones mesures per retenir tots els qui en un moment donat es posen la camisa verda. Si al Figarot hi ha avis, vénen els nêts, i algun d'aquests pot ser bo i arribar a pujar d'inxaneta, i això és una roda que no ha d'aturar-se. Som els més grans i encara ho podem ser més si fem tot això».

Creus que a llarg termini hi pot haver un fenomen de globalització dels castells?

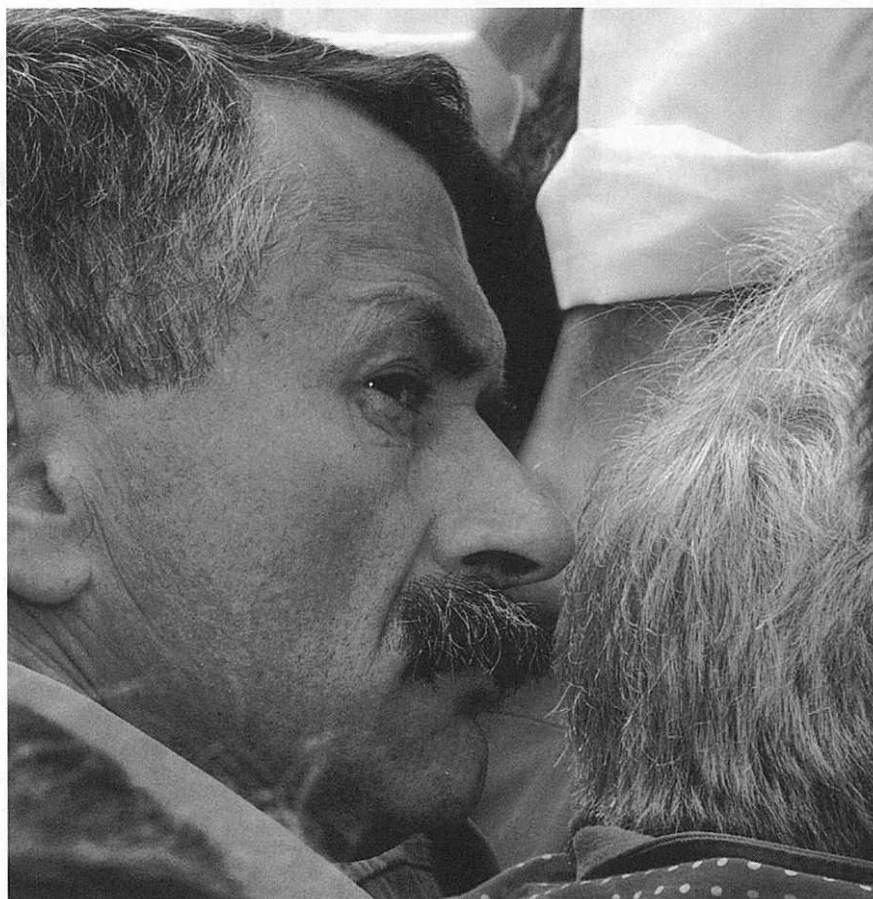
«A llarg termini, sí. Hi ha moltes colles que assagen a un quart d'hora amb cotxe. Per tant, al final s'acabaran apuntant a les colles més grans que avui fan castells de nou i de deu. És molt bonic fer castells de set, però, si ets casteller, no té ni punt de comparació amb el fet de poder ser al peu d'un tres de deu amb folre i

manilles. Per tant, això encara ha de donar molts tómbos. De fa pocs anys ençà, ja veiem que, a la colla, hi han entrat castellers que havien format part d'altres agrupacions més petites i que han vingut per això: per fer castells al límit. Suposo que és un fet que es continuarà donant en els propers anys perquè el fenomen casteller s'ha escampat molt per la geografia catalana. Crec que estem en un punt d'inflexió en el qual, a partir d'ara, començarà un lleuger replegament que veurem en un curt termini de temps».

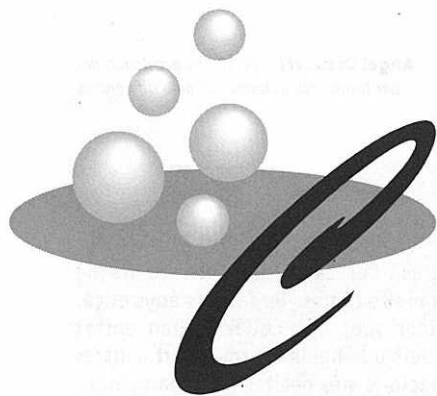
Si això passa, les colles receptores encara podríem oferir més sorpreses?

«Sí, però l'espècie té uns límits físics que avui gairebé explotem al màxim. Es pot veure el pilar de set sense folre, tot i que crec que en aquestes construccions sense folre hi ha més risc que en les que hi ha manilles. Les colles grans podem fer el nou de vuit, ja que tenim molta gent preparada, i també dos castells de nou a la vegada. Això és increïble per als qui hem viscut l'evolució des dels finals dels vuitanta, quan la colla va descarregar el primer castell de nou, fins avui, que fem els castells de nou arreu on actuem».

«És molt bonic fer castells de set, però, si ets casteller, no té ni punt de comparació amb el fet de poder ser al peu d'un tres de deu amb folre i manilles».

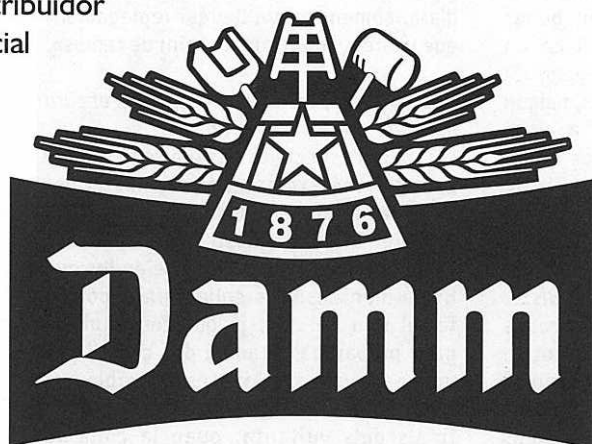

Fotos: Anna Martí

Carbòniques
CASTELLVÍ

Distribuidor
Oficial

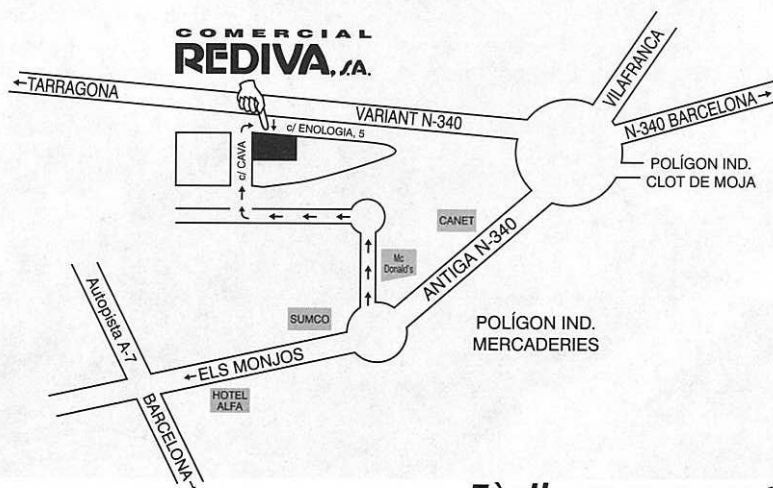

Polígon Industrial Casa Nova
c/ dels Països Catalans, 16
Tel. 93 898 02 85 - 93 818 62 85
Fax 93 818 61 60
SANTA MARGARIDA I ELS MONJOS
Barcelona

**COMERCIAL
REDIVA, S.A.**

c/ Enologia, 5 - Pol. Ind. Domenys II - 08720 VILAFRANCA DEL PENEDES
Tel. 93 892 23 95 - 93 892 24 04 - 93 818 06 89

Fàcil aparcament
Repartim diàriament a tota la comarca

PINTURES

Revestiments
Sostre, Paret, Terra

Complements per a
Decoració, Moble,
Carrosseria, Indústria,
Nàutica, Belles arts

**Venda i lloguer
de maquinària**

c/ Cep, 4 (La Muntanyeta)
Tel. i fax 977 66 77 68
EL VENDRELL

Ctra. C-246, km 42
Pol. Ind. Vilanoveta, carrer M. 62
Tel. i fax 93 893 28 13
LES ROQUETES

La millor actuació de tots els temps

Jordi Carbonell i Carreras

Són dos quarts de deu del matí i sona el despertador. Llevar-se sempre costa i el dia trenta-u, si la diada de Sant Fèlix ha estat bona, encara més; però d'entrades a ofici solament n'hi ha dues a l'any i la plasticitat que formen tots els balls dansant alhora sense que la multitud s'hi interposi no té preu i val la pena ser-hi. Falten cinc minuts per a les deu: Drac, Àliga i els meus entranyables Ferragut i Elisenda estan a punt per acompanyar les autoritats a ofici de difunts. Tinc temps i m'arribo a Cal Pujol a comprar la premsa. És l'únic dia a l'any que els compro tots: *La Vanguardia*, *El País*, *l'Avui*, *El Periódico* i fins i tot el *Diari de Tarragona*. Després, cap a la plaça de Jaume I per veure entrar els balls, i l'entrada a l'ofici. Un vegada acabat aquest protocol, cap a casa a esmorzar i llegir la premsa, per veure què diuen de nosaltres.

La Vanguardia: «Los Castelleros de Vilafranca definitivamente convierten el cielo en verde».

El País: «Jornada histórica en Vilafranca. La agrupación local 'descarrega' el conjunto de castells más altos de la historia».

L'Avui: «Quatre de nou amb folre i l'agulla, tres de deu amb folre i manilles, torre de vuit i pilar de vuit amb folre i manilles: sens dubte la millor actuació de tots els temps».

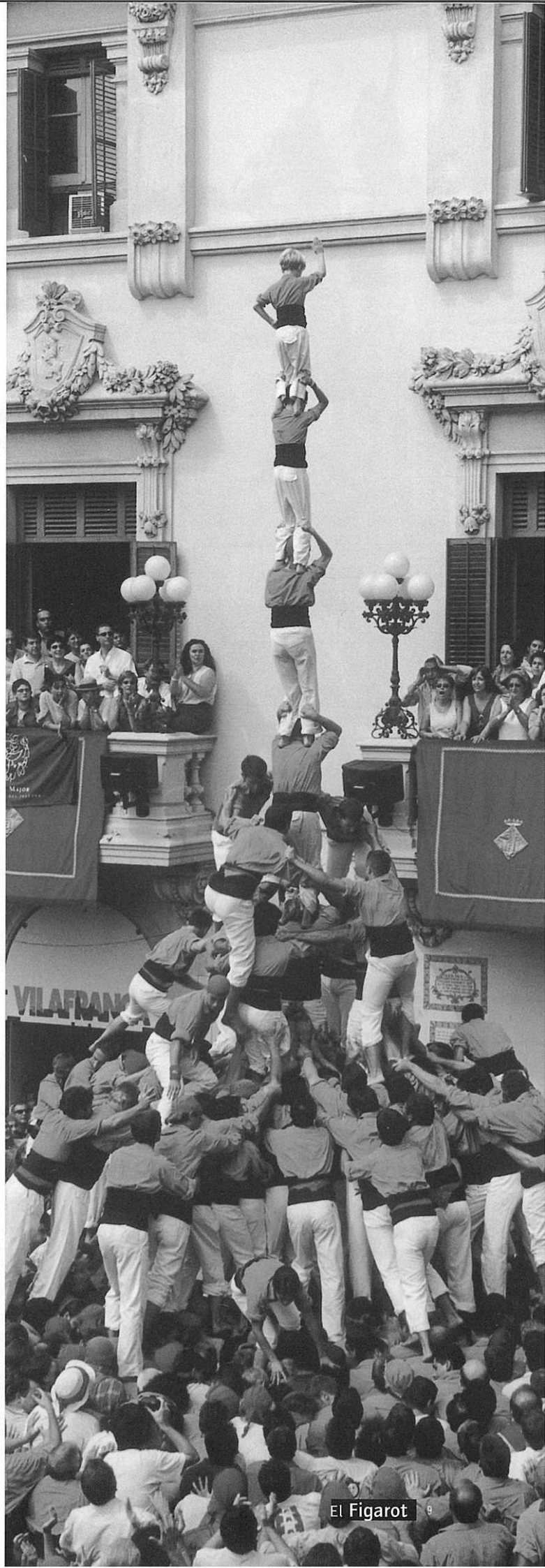
El Periódico: «Els verds realitzen una actuació només a l'abast dels Minyons de Terrassa». *Diari de Tarragona*: «Després d'aquesta exhibició només ens queda veure en una actuació els verds descarregant quatre de nou, tres de nou, torre de vuit i pilar de set». Evidentment aquesta situació és totalment hipotètica, però no utòpica.

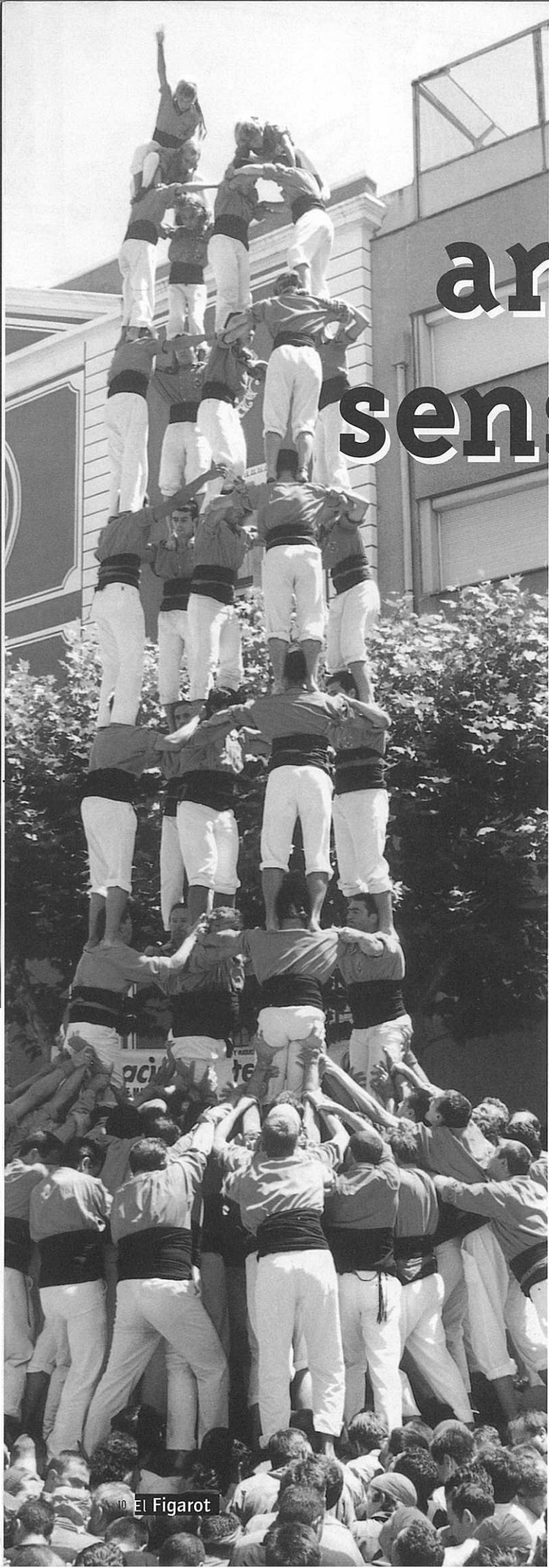
Imagineu-vos que a les cinc de la tarda del dia trenta la nostra actuació hagi estat quatre de nou amb folre i l'agulla, tres de deu amb folre i manilles, torre de vuit i pilar de vuit descarregats. Sincerament, crec que podria ser possible.

En el moment de redactar aquestes línies portem descarregats nou tresos de nou amb folre, cinc quatre de nou amb folre, una torre de nou amb folre i manilles carregada i una de descarregada, un pilar de vuit amb folre i manilles carregat i un altre de descarregat i un cinc de nou amb folre carregat: un registre mai assolit a mitjans d'agost. El quatre de nou amb folre i l'agulla té un quatre molt afinat i, del pilar, no cal ni parlar-ne; fins i tot podria ser que el tiréssim abans de Sant Fèlix. La feina que s'està fent amb el tres de deu amb folre i manilles es envejable; s'ha aconseguit un tronc molt lleuger i estable alhora. A hores d'ara, la torre de vuit a l'assaig comença a tenir maneres i, faltant un mes per Sant Fèlix, es pot afinar de manera que puguem començar a pensar a descarregar-la. El pilar de vuit amb folre i manilles és carta guanyadora, crec que el tronc del pilar és com el vi: com més anys passen, guanya en qualitat.

Per tant, hi ha totes les premisses prèvies. Ara ens cal afinar, afinar i afinar i només conec una fórmula per assolir-ho, assajar, assajar i assajar. Assajar els peus, folres i manilles del quatre de nou amb l'agulla, del pilar de vuit i sobretot del tres de deu; assajar el tronc del tres de deu i assajar la torre de vuit. Hem de ser-hi tots a l'assaig i ho podem aconseguir.

Els castells no són una ciència exacta, però quan hi ha constància, treball i esforç es minimitzen els riscos i, ara com ara, hi ha una certa base per poder creure d'una manera força objectiva que la nostra actuació del dia de Sant Fèlix del 2001 serà: quatre de nou amb folre i l'agulla, tres de deu amb folre i manilles, torre de vuit i pilar de vuit amb folre i manilles; tot descarregat.

Una arrencada sensacional

*Una altra vegada
ens hem superat
a nosaltres mateixos.
Les últimes temporades
ençà hem anat millorant
els registres que havíem
marcat l'any anterior
per les mateixes dates.
Cal creure, doncs, que
aquest any també serà
el millor de la història.*

Foto: Felix Miró

Tres de nou primerenc en una excel.lent anyada o Folres de Maig

Biel Senabre

Diuen que cada any la collita s'avança més i, així, si abans la Festa Major marcava l'inici de la verema, últimament a finals d'agost ja fa dies que els veremadors són a la vinya. Una cosa semblant passa amb els castells de nou: cada temporada «es cullen» abans. No fa pas gaire, Sant Fèlix ens duia la primera remesa de construccions de nou pisos; en canvi ara, a mitja primavera el fruit és prou madur perquè es pugui collir. La formidable anyada del 2001, doncs, ja va donar els primers fruits en plenes Fires de Maig (que jugant amb el nom, i si comencem a descarregar castells de nou sense parar a mitjan mes de maig, potser n'hauríem de dir «Folres de Maig»), i ho va fer amb una varietat de les mes preuades: el **tres de nou amb folre**, fet sense precedents fins ara. A més, va omplir els cups de Cal Figarot amb tres varietats que es compten entre les principals: un **quatre de vuit amb l'agulla**, un **cinc de vuit** i un **pilar de set amb folre**.

Les notes de tast d'aquests quatre excel·lents «caldos» ens indiquen que es van servir a una temperatura no gaire elevada –com és lògic de pensar per l'època–, que el quatre de vuit va tenir un to ferm i segur i va deixar l'habitual sabor prolongat al paladar; que el cinc de vuit va sorprendre per la frescor i la decisió que va mostrar (qualitats que en altres anyades ens costa més de trobar-hi); que el tres de nou, tot i ser tan primerenc, va presentar un cos robust però equilibrat, un color verd intens i una fina aroma primaveral, característiques que li van donar un postgust molt agradable, i que el pilar de set va tenir el to de fragilitat i esveltesa adequat perquè no es trenqués en cap moment. Tot plegat va comptar amb lleugers matisos blaus marí graciencs, blaus cel terrassencs i vermellors vilafraquins a les pinyes que van fer allargar un tast que, si hagués estat una mica més curt, hauria deixat encara millors sensacions. (*Fires de Maig. Plaça de la Vila. Vilafranca del Penedès. 20 de maig*).

Fotos: Felix Miró

Castells de set a la Seu Vella

Uns anys després d'haver convertit la plaça de la Paeria en plaça de nou, aquest cop ens vam desplaçar a Lleida per plantar-hi castells de set, concretament davant de la Seu Vella, amb motiu d'un congrés d'empreses estatals de sanejament d'aigües (AEAS). Així doncs, va ser una sortida tranquil·la en què vam descarregar el **tres de set**, el **quatre de set**, la **torre de sis** i un **pilar de cinc** de comiat. (Congrés AEAS. Seu Vella. Lleida. 30 de maig).

Pilar en record del Faust

Per afegir-nos a l'homenatge que l'Atlètic Vilafranca va retre al Faust Sánchez, vam enlairar un **pilar de cinc** abans d'un dels partits del torneig de futbol base que es va disputar durant el mes de juny. Aquest any, el torneig s'ha convertit en el memorial Faust Sánchez, en record del company castellor i exjugador i tècnic de l'Atlètic Vilafranca. (Memorial Faust Sánchez. Camp Municipal d'Esports de Vilafranca. Vilafranca del Penedès. 16 de juny).

Verds@Tivoli.com

Com ja és habitual per aquestes dates, ens vam trobar al Parc del Tivoli per participar en la festa del barri del Poble Nou: castells, a sopar i de festa! Seguint la bona línia del començament de temporada, i amb ganes de tirar ben fort el carro, no tan sols vam descarregar tots els castells amb solera verda, sinó que vam obsequiar tots els presents amb una ronda de propina. Hi vam plantar el **tres de vuit**, el **quatre de vuit**, una **torre de set**, un **cinc de set** i dos **pilars de cinc**. (Festa del barri del Poble Nou. Parc del Tivoli. Vilafranca del Penedès. 16 de juny).

Foto: Anna Martí

Mallorca 2001: «Aterriza como puedas 3 de 9 amb folre»

Òscar Serramià

Ladies and gentleman, welcome to Mallorca! Suposo que aquesta deu ser una de les cròniques més esperades d'aquest EL FIGAROT, per la qual cosa intentaré fer-ho el millor possible i descriure-us, tant per als qui hi éreu com per als qui no, tot el que va passar en aquest magnífic, únic, esperpèntic, irrepèl·lable, esplèndid, i *estupendu* cap de setmana a Ses Illes.

Convidats per la colla castellera dels Al·lots de Llevant (i aprofito per dedicar una especial i calorosa salutació a tots els al·lots per brindar-nos l'oportunitat de desplaçar-nos fins a casa seva) el cap de setmana de l'1 al 3 de juny d'aquest any, els Castellers de Vilafranca ens vam desplaçar fins a Ses Illes,

i més concretament a Manacor, per tal de fer-hi castells. A destacar sobretot que hi vam fer els primers castells de vuit i el primer castell de nou mai vistos a les Balears. I aquí comença la crònica: un total de 199 castellers formàvem l'expedició vilafranquina que, dividida en dos grups, vam sortir uns cap al port, a la tarda, i els altres cap a l'aeroport, a la matinada (visca les hostesses de la British Airways!... he, he, he). El primer grup, en què anava la canalla, va arribar cap al vespre i immediatament es va dirigir cap al local dels Al·lots per fer-hi un assaig conjunt: allà es va poder veure un **pilar de sis** vilafranquí, amb el qual començàvem a escalfar motors per a l'actua-

Foto: Ramon Saumell

ció de l'endemà. El segon grup arribà cap a les dues de la matinada (amb maletes perdudes incloses) i, després d'una hora d'autocar, arribà al pavelló poliesportiu d'Es Port, lloc on dormia l'expedició. Com podreu comprendre, mitja colla ja dormia, i l'altra mitja (100 castellers) inevitablement la va despertar. Aquí començaven a produir-se els primers símptomes de cansament: podríem constatar, fent un simple càlcul matemàtic, que la mitjana d'hores dormides per la colla la nit del divendres va ser de tres hores (tirant llarg!), exclouent un petit nucli de castellers que no volia perdre el temps dormint i no els quedava cap més remei que anar a moure l'esquelet a Es Carreró (zona ludicofestiva nocturna fins a altes hores de la matinada) acabant la nit com se sol acabar en aquestes ocasions: esmorzant!

En fi, que el bonic sol balear no va trigar a sortir i la calor començava a notar-se de valent. Ben aviat, uns quants al·lots ens oferiren un enèrgic esmorzar d'ensaïmades (no cal dir-ho!) amb llet... He dit llet? Sí, però no llet normal, sinó que era llet acabada de muntar! *Chapeau!*. I a partir d'aquí comença l'aventura: desplaçats en autocar fins a Manacor, vam poder disfrutar d'una bonica cercavila de gegants pels carrers del poble i així poder anar fent boca per a l'hora de dinar... He dit l'hora de dinar? Sí, un bonic claustre, lloc molt adequat per a tal gernació, era on la colla feia els àpats per gentilesa dels manacorins. Per cert, que el menjar va ser digne de grans elogis: *chapeau* altre cop! Un cop dinats, es tornaven a presentar de nou aquells símptomes d'esgotament a què em referia abans. Els Castellers de Vilafranca anàvem tots a l'una, i per això vam dormir la migdiada tots junts. Quin panorama!: la gent tirada per terra, sobre les taules...era talment com si assistíssim a una sessió de relaxació. I no era qüestió de relaxar-se ja que moments després tocava fer castells; tocava fer el tres de nou amb folre, entre d'altres.

La colla es va despertar. Amb la faixa sota el braç, ens dirigírem a la plaça Manacorina a deixar el pavelló vilafranquí ben alt, i mai més ben dit! Un **quatre de vuit amb l'agulla al mig** (el primer castell de vuit a Ses Illes), el **tres de nou amb folre** (primer castell de nou a les Balears també), la **torre de vuit amb folre** i el **pilar de set folrat**. Tot un recital verd. Ens havíem dirigit cap a Manacor amb les idees ben clares i sabent el que volíem fer, i la colla ho va aconseguir.

A partir d'aquí, comença un altre «recital vilafranquí». Primera parada: el bar de davant del claustre, que feia dos dies que acabava d'obrir portes, va acabar la cervesa en mitja horeta aproximadament: ni barril, ni

mitjanes, ni quintos, ni llaunes...Segona parada: al claustre per sopar. Es van acabar les garrafes de vi i no quedava cap ampolla de cava per obrir, preludi del que vindria després. Tercera parada: al concert del grup de Ses Illes «Antònia Font» que, amb el seu pop-rock juvenil manacorí, ens ho va fer passar d'allò més bé (lògicament en un concert hi ha barres de bar, ocupades per vilafranquins amb assiduïtat). Quarta parada i final de trajecte: Es Carreró. Zona ludicofestiva de quatre bars comptats en un espai de 100 metres quadrats. Aquí sí que ja la disbauxa i la gresca van ser d'allò més. I és que aquestes sortides són tot un èxit, i encara més si els castells van bé! I cap a les tantes de la matinada, i quan la majoria de l'expedició retornà cap a la zona de descans, anomenada pavelló esportiu, encara hi va haver una cinquena parada de regal: un petit grup de castellers feia l'entrega de premis als tres grans triomfadors de la nit. No direm noms, però segons ha pogut saber aquesta redacció, un dels afortunats

Fotos: Jordi Puigsegur

va recollir el premi (un penja-robes de premi em sembla...) vestit només amb calçotets i la faixa sota el braç. Això sí que fa ambient!

De l'endemà diumenge, poca cosa en podem dir. Només que el sol va sortir i que es va pondre, i que, en aquest espai de temps, els Castellers de Vilafranca vam tornar cap a casa, tots amb avió, però la meitat a la tarda i la resta a la nit, per la qual cosa es va aprofitar perquè el segon grup tornés a Vilafranca passant per Vilafranca.... és a dir, Vilafranca de Bonany, on es va fer un **pilar de quatre** i ens va visitar en Tomeu Penya. Li enviem unes salutacions cordials per a ell també!

En definitiva, que va ser una sortida molt positiva, que va fer colla i que va deixar en la ment de tots molts bons records. Com aquella frase tan repetida últimament entre la colla: «Yo quiero bailar!... Toda la noche!»

Ladies and gentleman, welcome to Vilafranca again... Next year, more travels (s'escriu així?).

Castells i pa amb tomàquet

El primer diumenge de juliol ens vam arribar a Sant Pere Molanta per participar en el Firamercat. Aplicant una vegada més la tònica de les quatre rondes, ens vam tornar a lluir en un dia assolat fent un **tres de vuit**, un **quatre de vuit**, un **quatre de set amb l'agulla** i una **torre de set**. En el pilar, la notícia més destacada va ser l'estrena de l'Andrea en l'**espadat de sis**. I amb tot això, després de fer un pisolabis de pa amb tomàquet i embotit, vam tornar cap a casa. (Firamercat. Sant Pere Molanta. 1 de juliol).

Foto: Anna Martí

A Sant Julià de dos en dos

La sortida per participar en la festa del barri de Sant Julià és tot un clàssic de la temporada. Es tracta d'anar al costat del nostre local social, bé, dos carrers més avall, i últimament hi aconseguim uns registres de temps escandalosos, ja que en mitja hora ho tenim tot enllestit. Enguany hi vam tornar a marcar la diferència descarregant en tercera ronda dos castells simultanis, amb el mateix enxaneta! Amb uns troncs molt lleugers, en primera i segona ronda, vam plantar un **quatre de vuit** i un **tres de vuit**, tots dos de postal, i en tercera ronda, una **torre de set** i un **quatre de set amb l'agulla** simultàniament, en què l'enxaneta, en aquest cas el Schuster, va haver de coronar-los tots dos. Un **vano de cinc** va tancar l'exhibició. (Festa del barri de Sant Julià. Plaça de la Sardana. Vilafranca del Penedès. 7 de juliol).

No diuen que Sant Pere té les claus?

Jordi Galtés

Certament. D'aquesta forma en el marc del cap de setmana de Sant Pere i Sant Pau vàrem obrir una nova plaça de nou. Així la vila de Sant Pere de Ribes va viure una tarda esplendorosa gaudint del primer castell de nou descarregat.

Anem pas a pas i amb bona lletra. Acompanyats de la colla dels Castellers de Sitges, vam començar a bastir el primer castell: el **cinc de vuit**. Tot i els típics tremolors que comporta el cinc pel fet que era de vuit pisos, el castell es va descarregar sense entrebancs. Després de descarregar una altra catedral, vam afrontar el repte del cap de setmana: el **tres de nou folrat**, que en primera instància se'ns va resistir i el vam haver de desmuntar. En ronda de repetició, vam tornar a intentar el tres de nou que, després de pujar amb serenor, va tenir una baixada moguda però segura.

Després d'haver assolit el repte de la diada, vam afliuixar el ritme i vam descarregar, en tercera ronda, una **torre de vuit folrada**, el folre de la qual eren les manilles de la torre de nou. Per finalitzar la diada de Festa Major de Ribes vam bastir dos pilars de cinc simultanis. (Festa Major de Sant Pere de Ribes. Plaça de la vila. Sant Pere de Ribes. 30 de juny).

Foto: Fèlix Miró

Foto: Josep M. Petrus

La segona plaça de nou de l'Alt Penedès

Xavi Carrasco

La Festa Major del 2001 no tan sols es recordarà pel retorn dels castells a aquesta població, sinó també pel fet que La Granada va convertir-se en la segona plaça de la nostra comarca que veu un castell de nou pisos. Vam començar l'actuació confirmant que el **cinc vuit** ja no és aquell mític castell que, només de sentir-ne el nom, ens entrava un pessigolleig a les cames; ara el tirem en primera ronda i el descarreguem sense que la construcció passi per cap mena de problema, tal com va passar a La Granada.

Tot seguit, vam encarar el repte més important de la jornada, el **tres de nou amb folre**, castell que no va patir en cap moment i del qual val la pena destacar la rapidesa amb què la canalla va executar-lo. Un cop carregat, la plaça ho va celebrar efusivament fins a descarregar-lo; no endebades s'acabava de veure el primer castell de nou a la comarca de l'Alt Penedès descarregat fora de Vilafranca. En tercera ronda, vam tirar el **quatre de vuit amb l'agulla** que va ser el castell que va donar més problemes ja que l'estructura és va anar desquadrant mentre pujava, però que es va saber defensar fins al final. Una vegada deixat el pilar net a sobre la pinya, no hi va haver cap problema per descarregar-lo. Per finalitzar aquestes tres magnífiques rondes, hi vam posar la cireta fent el **pilar de set amb folre**, que es va descarregar amb la facilitat amb què els membres del pilar ens tenen acostumats (i que duri!). Així de brillant, doncs, va ser l'actuació en què vam donar a l'Alt Penedès una altra plaça de nou i, a més, val la pena destacar que això va tenir continuïtat... (Festa Major de la Granada. La Granada del Penedès. 8 de juliol).

Fotos: Felix Miró

Sant Martí, també

Martí Vallès, Martí de Cal Sègol

15 de juliol de 2001. La plaça de Catalunya de Sant Martí Sarroca s'ha convertit en la tercera plaça de castells de nou que hi ha a l'Alt Penedès. I de quina manera: fent-hi una tripleta màgica! Després d'haver passat un matí plujós, el cel es va obrir perquè els martinencs poguessin gaudir del tercer **cinc de vuit** dels Castellers de Vilafranca en aquesta temporada, del primer **quatre de nou amb folre** de l'any amb camises de color verd, en el qual debutava la martinenca Marta Bayó Pozzan, i del quart **tres de nou amb folre** de la colla el 2001. La primera gran diada de castells en la Festa Major de Sant Martí va cloure amb un **pilar de set folrat**, vist i no vist. Cal afegir que els Capgrossos de Mataró també van actuar en l'exhibició martinenca i que hi van aconseguir tres grans castells com són el tres de vuit, el quatre de vuit i la torre de vuit amb folre carregada. (Festa Major de Sant Martí Sarroca. Plaça de Catalunya. Sant Martí Sarroca. 15 de juliol).

Foto: Fèlix Miró

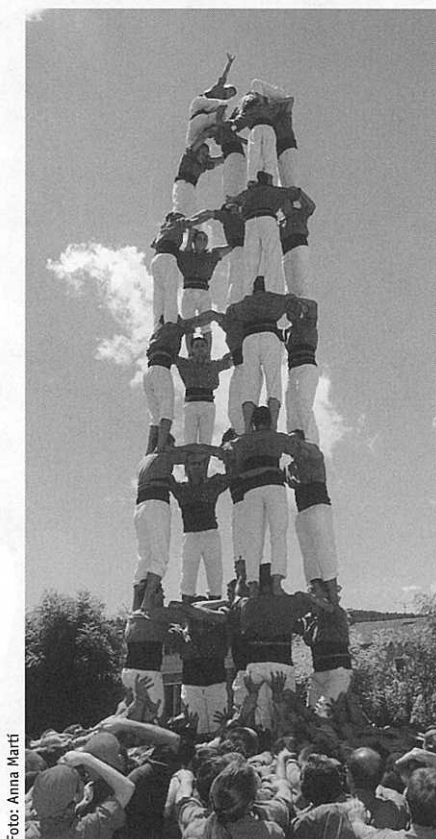

Foto: Anna Martí

Foto: Josep M. Petrus

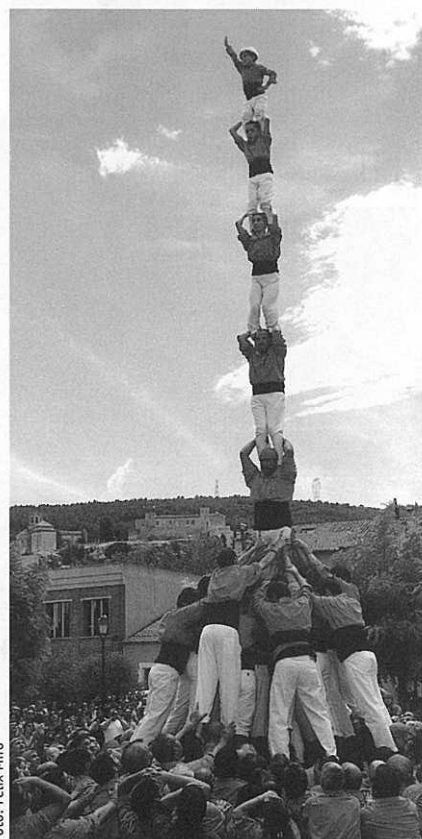

Foto: Fèlix Miró

Cinc de nou per les Santes

Èric Esclassans

Cada any a Mataró ens esperen amb els braços oberts i fregant-se les mans per veure amb quin castell els podem sorprendre. En els últims anys, l'actuació de les Festes de les Santes l'aprofitàvem per tirar el primer castell de nou de la temporada, però enguany s'hi ha arribat ni més ni menys que amb sis castells de nou pisos al sac. Per entrar a plaça, es va muntar un pilar de quatre caminant que ja ens va permetre copsar el caliu d'una plaça que, tot i estar ben allunyada de la àrea tradicional castellerà, gaudeix de una afecció envejable. Per començar es va optar per tirar un **tres de nou amb folre** que presentava una alineació molt lleugera, sobretot al nivell de terços, i a més a més només l'aguantaven les manilles del tres de deu. El castell va pujar amb algun tremolor però sense perdre les mides i es va poder descarregar amb autoritat.

Després de l'èxit del tres de nou, a la segona ronda va arribar el castell que tota la plaça esperava: el **cinc de nou**. Un cop muntat el peu del castell, va començar a pujar el complex folre i, així que es van col·locar els quarts, el castell va tirar amunt amb tanta rapidesa que fins i tot s'havien de posar a lloc alguns membres del folre. L'estructura va pujar tremoladissa, però a l'entrada dels aixecadors el castell es va parar, la qual cosa va permetre carregar-lo amb seguretat. Durant la baixada, però, les rebrincades es van intensificar i quan els dosos de la torre ja havien sortit el castell va cedir. Tot i la caiguda es va demostrar que el treball dut a terme amb el cinc de vuit (tres de descarregats) havia fet efecte i això havia permès de defensar-lo amb molta tècnica. Fins i tot va donar la impressió que amb una mica més de sort s'hauria descarregat.

Lluny d'afluixar, a la tercera ronda es va descarregar un **quatre de nou folrat** que també tenia un tronc lleuger i que no va perdre les mides en cap moment. Per acabar, i aprofitant el suport de la gent de la plaça, la tècnica va decidir tirar el més alt de tots els espadats. El **pilar de vuit amb folre i manilles** va pujar bellugadís i les manilles van treballar des del principi, però la ciència que caracteritza els nostres pilaners va fer que es carregués sobradament i que cedís quant l'enxaneta ja era a l'esquena de la sisena.

Així doncs, una altra vegada vam fer història a Mataró –sobretot gràcies al cinc de nou– i alhora vam completar la que en aquells moments era la millor actuació de la temporada, i amb diferència. (Festes de les Santes. Plaça de Santa Anna. Mataró. 22 de juliol).

Fotos: Félix Miró

Hi ha castells de nou que siguin fàcils?

Pere Rovira

Vilanova, sis de la tarda. Xafogor; la brisa no entra a plaça. Més d'una camisa ja és molla abans d'entrar al primer peu. Després d'una llarga, llarga, llarga espera, per fi arriba l'hora. El **tres de nou folrat** puja i baixa. S'ha pecat de valent, però ja en tenim un altre. Hi ha castells de nou que siguin fàcils? Segona ronda: som-hi amb la **torre de nou amb folre i manilles**. Hi puja mig folre, terços dalt. -Baixeu, baixeu, que no està bé. La fem enrere. La segona és la bona. Sonen gralles i la torre va fins dalt, l'enxaneta hi fa l'aleta i... llenya.

- Ningú no s'ha fet mal, oi?

- No, no. Enguany la tenim atravessada.

Tercera ronda. El **quatre de nou amb folre** puja i baixa majestuosament. He preguntat si hi ha castells de nou fàcils? Per acabar fem el **pilar de set amb folre**, que queda clavat com un ciri. -Dimecres a les deu!-, i cap a casa, que hi falta gent. El públic -vilanoví?- respon molt bé. Omple la plaça i resisteix fins al final la llarga actuació. Marxem amb un bon regust al paladar. (Diada de la Mare de Déu de les Neus. Festa Major de Vilanova. Plaça de la Vila. Vilanova i la Geltrú. 29 de juliol).

Foto: Félix Miró

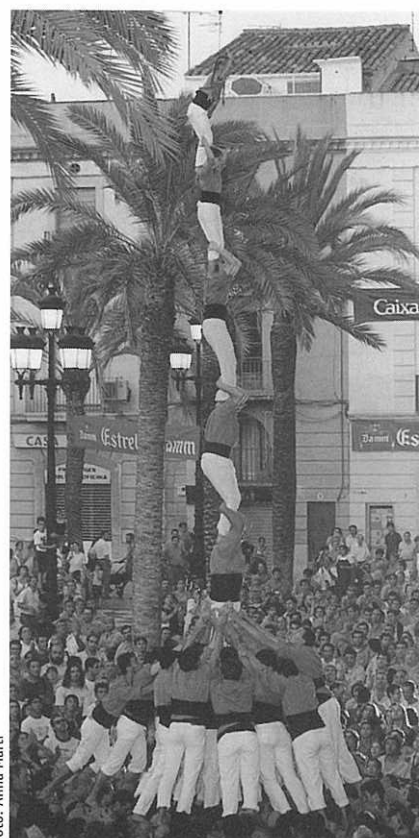
Foto: Félix Miró

Foto: Josep M. Petrus

Foto: Anna Martí

El tercer graó abans del gran esclat

Josep M. Figueras

Mica en mica, i sobretot gràcies a les fites inèdites que hi ha assolit la nostra colla, Llorenç es va convertint en una plaça referent que ja ha vist tota la gamma de castells de vuit possible actualment (llevat del tres de vuit aixecat per sota) i la bàsica dels castells de nou. És l'única plaça on s'ha vist carregar i descarregar un pilar de cinc format íntegrament per dones i també ha vist el pilar de sis i el de set folrat.

En clau interna per a nosaltres, aquest any Llorenç ha estat un pas decisiu per a les proves que s'han fet per arribar en plena forma a Sant Fèlix: manilles fent de folre del tres de nou, consolidant tant l'estructura del quatre amb l'agulla com la del quatre de nou i renovant l'aixecador del pilar de cara al de vuit. El nombre de castells de cada "model" ha arribat a números parells i en alguns casos la interrelació ha estat la duplicitat. Hi hem descarregat el quart **quatre de vuit amb l'agulla** i el sisè **pilar de set amb folre** (o manilles!) que la colla ha intentat, és a dir que no n'hi ha cap que hagi estat només carregat o que hagi quedat en intent. D'altra banda, allò que dèiem de la duplicitat: hi hem descarregat el vuitè **tres de nou amb folre** (o manilles!) i el quart **quatre de nou amb folre**.

Està sent un any en què ens prodiguem en castells d'envergadura per l'Alt Penedès, ara pel Baix, i també pel proper Garraf; tant de bo que l'any vinent puguem seguir així de pletòrics i incorporem encara algunes places més al nostre circuit geogràfic natural. (*Festa Major de Llorenç del Penedès. Plaça de la Vila. Llorenç del Penedès. 12 d'agost*).

Foto: Anna Martí

Foto: Fèlix Miró

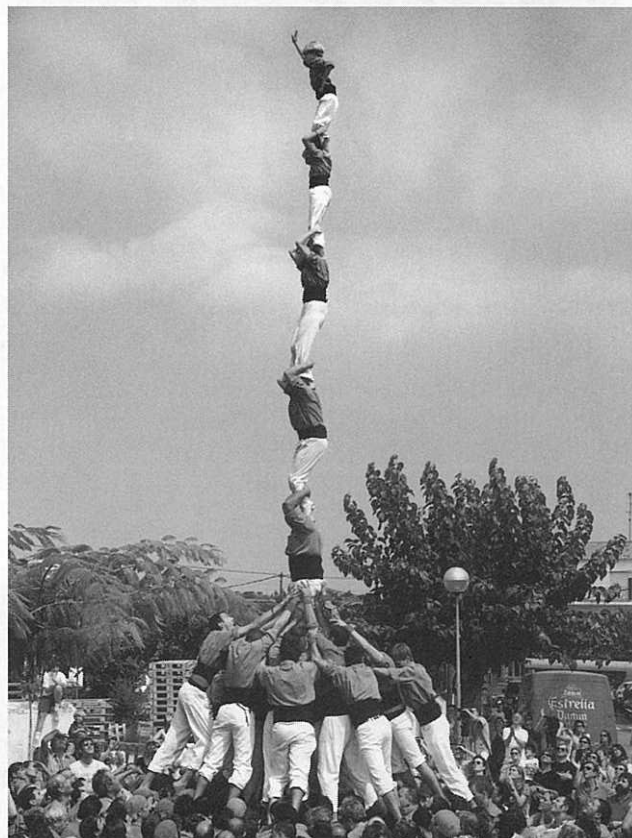

Foto: Fèlix Miró

A la Bisbal, un

Francesc Taravilla

En la festivitat de la Mare de Déu d'Agost dúiem un bon farcell de castells, un repertori d'aquells que a més d'un la «gallina de piel» se li posa -com deia el Johan Cruyff en les grans gestes-.

Per a nosaltres, aquí, a la millor plaça sense colla pròpia, ja fa uns anys que deixem ben clares les nostres possibilitats tot i que aquesta anyada, de moment, ha estat la que ha tingut millor grau de tota la història bisbalenca. Ens presentàvem així doncs, enfront de les colles val·lenques amb la intenció de tornar a col·locar una altra placa. Vàrem sortir en direcció a la Bisbal, i el aquí escrivint, amb tota una gran companyonia de la colla vàrem fer camí cap a esmorzar a Sant Jaume a una fonda prou coneguda i amb arrels de casa nostra; entre vedelles, entrecots, xurrascos, botifarres, etc., (la copa que no faltés), el caliu presagiava una gran diada.

Arribats a la plaça, -encara n'hi havia que ben bé no hi eren- com sempre ens vàrem acostar a l'ajuntament per plantar-hi els pilars corresponents de rigor i anar per feina: fins baix!

Els semblants de la colla mostraven ganes i satisfacció, veient el Miret II encoratjant a tothom o al Melilla amb els seu tancar i obrir d'ulls característic expressant convenciment de què tot anirà de collons.

Tothom en tenia ganes, i tot i que vàrem sortir últims, (fins i tot, fonts properes a aquesta redacció, diuen que el cap de colla de la Vella va fer «tongo»).

Foto: Anna Martí

Foto: Anna Martí

domàs com cal!

Vàrem anar complint pas a pas: primer, un **tres de nou amb folre** (manilles del tres de deu fent les funcions del folre) de què «pà qué te cuento», ni el Pompeu inclou adjectius per poder expressar el bé que arribem a fer aquest castell. En segona ronda, una **torre de nou amb folre i manilles** impressionant (el que escriu voldria fer una estirada d'orelles per la gent que s'encarrega de retransmetre aquesta diada per al segon canal de la televisió catalana ja que és el tercer any que s'han cobert de glòria, i tal vegada perquè ho entenguessin se'ls hauria de fer passar un meló per un forat del tamany d'una llimona: us ho imagineu?)

En tercera ronda, vàrem començar a muntar el mastodòntic i actualment exclusiu quatre de nou amb folre i l'agulla al mig: va quedar per més endavant amb dos intents, un de desmuntat.

Vam tancar la tercera ronda amb un **quatre de nou amb folre**, millorant d'aquesta manera la nostra millor exhibició castellera en aquesta localitat i... Wazzzzzzzz up! ja eren 2/4 de quatre de la tarda i el Miret II ens va preguntar si teníem ganes de tirar el millor espadat que actualment es pot veure en una plaça i no ens ho varem rumiar massa, la decisió va ser «unànime» i d'aquesta manera, al crit d'«Au vinga'n, vinga'n va, anem a fer el pilar» es va anar formant la base del **pilar de vuit amb folre i manilles** per honorar a tots els domassos de color verd que aquell dia vestien La Bisbal!

Foto: Fèlix Miró

Foto: Fèlix Miró

Fotos: Ricard Rafecas

Terços amunt guanya el II Certamen Poètic

Jesús Ciuró, un gironí de Vidreres que és molt afeccionat als castells, va guanyar el primer premi del segon Certamen Poètic que organitzem els Castellers de Vilafranca, gràcies al poema *Terços amunt*. Es tracta d'una composició de noranta-cinc versos que descriu, amb un to apassionat i romàntic, l'emoció que l'autor sent com a espectador d'una diada castellera. Així mateix, el poema idealitza els castells com a espai de relació humana i simbologia patriòtica.

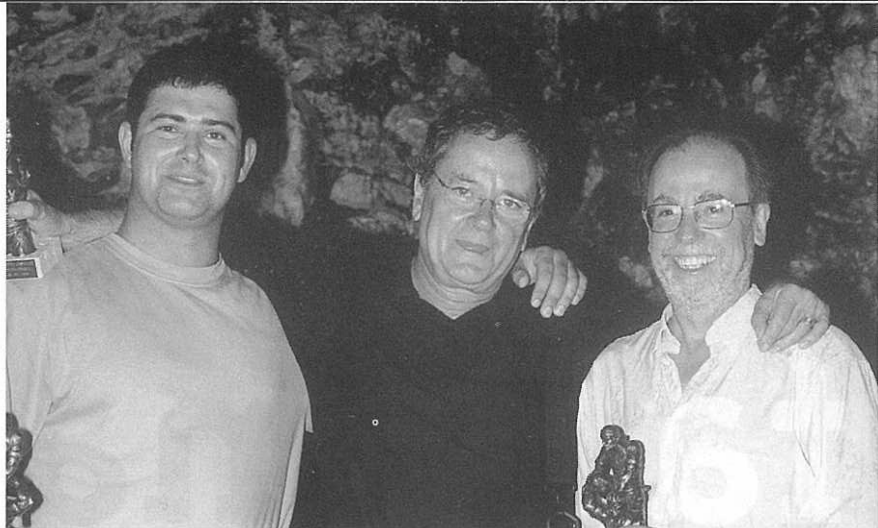
El segon premi va ser per al vilafranquí Manuel Cervera i el tercer per al casteller de la colla Fèlix Miret. La dotació dels premis era de 100 mil pessetes per al primer; 50 mil per al segon, i 25 mil

per al tercer. El jurat també va concedir un accèssit al guanyador de la primera edició, Ricard Rafecas.

Per donar més relleu a l'acte, el lliurament dels premis es va fer durant una cerimònia que va comptar amb una posada en escena ideada per Sílvia Amigó i Antonio Becerro. Tot plegat va començar amb la intervenció de la soprano vilafranquina Neus Calaf, acompanyada del graller Joan Guixeras i del timbaler Guillem Noya. Acte seguit, Sílvia Amigó va recitar un poema de Joan Santacana, Tiburon, dedicat als Castellers de Vilafranca. La cerimònia va continuar amb un número de dansa a càrrec de dues components del col·lectiu Plexe i amb la intervenció de Fonxo Blanc, que va glossar del certamen.

El Fonxo va comparar les composicions poètiques amb els castells i va arribar a la conclusió que aquests són més importants que aquelles perquè són fets de carn, mentre que la poesia és un lleu reflex d'aquesta carn. Seguint la definició que Plató va fer de la poesia, va dir que els castells també són una art «liviana, alada i sagrada».

Les actrius de Sttuperbare Teatre van llegir els poemes guardonats, llevat del primer, que el va llegir l'autor mateix i, finalment, Neus Calaf va interpretar *a capella* un fragment de la *Cançó dels castells*, de la cantanta Festa Major, amb text de Manuel Güell i música de Bernat Rövenstrunck. Va cloure l'acte un parlament del president de la colla, Pere Regull.

D'esquerra a dreta, Fèlix Miret, Jesús Ciurol i Manel Cervera

Terços amunt

Vénen de lluny els castellers que són un símbol i virtut de nostra terra; tot el seny i la rauxa d'aquest món, per fer un castell humà que aixeca el front amb fe i orgull, però que a la pols s'aferra.

Vénen de tot arreu, vestits de festa amb un desig ardent per la victòria, ànima i cor a punt per la gran gesta, amb un deler infantil de reconquesta i als ulls, una guspira per fer història.

Neix el castell i en un instant s'apaga; arquitectura trèmula i fugaç, manté constant el nom d'una nissaga, ara prima com fulla d'una daga, ara cepada i fràgil com el glaç.

El cap de colla mira: tot a punt, gralla i tambor es revoltent dins del cos. Creix el castell, vibrant. Terços amunt! Per coronar la testa, d'un en un, enfilen l'espadat de pell i os.

De sobte es paralitza tot. La gent es queda immòbil, fixa la mirada, suspès l'alè, esclau el sentiment, i un silenci que atura sol i vent pendent tot l'univers de la diada.

Com s'eixamplen les venes, per moments! Com llisca la suor alliberada! Com se serren, d'esforç que fan, les dents! Com tremola la pell i els pensaments en l'instant precís de la carregada!

I corre entre la gent un raig inquiet de pessigolla i nervis que no atura cap remei. Des de l'avi fins al nét, ningú sap el que passa ni què han fet per merèixer tal dosi de ventura.

Castells de pells i mans agermanades amb l'objectiu fervent de tocar el cel, que deixen les diferències ajornades, i en nom d'unes raons més exaltades, esborren l'egoisme i el recel.

Els braços són branques d'un arbre nou que es tensen i aguanten l'embranchida, tots al seu lloc com els anells d'un jou, sense dissemblances ni enrenou, ensems en el llorer i en la fallida.

Castell que empenyen junts coratge i penes en un esglai captiu de gola endins, mentre l'esforç s'arrapa a les esquenes i corre un vent feréstec per les venes que busca la sortida des de dins.

Castell que fins al cel s'enlaira altiu, agosarat del triomf que espera i calla; des de la terra, fixa l'objectiu en un passat que enyora i es fa viu quan neix el xiscle encès que fa la gralla.

Un únic pensament, una follia de poble que vol vèncer i compartir el llegat de la seva fesomia, refermant el passat en un sol dia cara el futur incert, i fer camí.

Castell de risc, d'enginy i de saviesa, de pugna compartida i tolerant: tothom té un lloc precís en l'escomesa i de la pinya al pom, una promesa de festejar entre tots el goig triomfant.

Castell que es fa i desfà amb insistència mostrant a tots la faç més atrevida. Castell encès, d'efímera presència que en un segon afirma l'existència i un segon més tard perdrà la vida.

Castell de pinya, folre i enxaneta, acotxador, manilles i espatat, i la mà que dibuixa una oreneta. El clam en el moment que fa l'aleta esclata a tots els pits, alliberat.

I si trontolla i es fa llenya i cau, de la fallida neix la saba encesa per carregar més fort, i si s'escau, molt més enllà dels núvols i el cel blau, un nou intent amb calma i enteresa.

Envolta el casteller i el visitant un goig profund gravat a la memòria que els porta, més enllà d'aquest instant, a un món molt més just i molt més gran amb un sabor de merescuda glòria.

Voldria fer un castell dins del meu cor carregat d'un missatge solidari d'amor pel meu país, com un tresor que, més enllà de mala o bona sort, mai no sigui vençut per l'adversari.

Però si un déu esclavitza nostre anhel i esmicola aquest símbol estimat, casteller compromès, sobre l'arrel em quedaré per sempre més fidel al meu castell de pàtria i llibertat.

Jesús Ciurol
Vidreteres

Pilar de vuit

Aixeca els ulls, amic, contempla embadalit la gòtica columna que esguarda l'infinit; l'esforç de tants i tantes ja lleva el millor fruit: que dret i ferm s'arbora l'esvelt pilar de vuit!

El quart i el quint robusts, ferrenya l'expressió, resolta la sisena, tranquil l'aixecador, i al capdamunt de tot, intrèpid l'enxaneta dibuixen del pilar l'augusta silueta.

A sota la columna, quina munió de gent posant-hi pit i orgull i ràbia i patiment; manilles, folre i peu, conglomerat humà, peanya inamovible pel gegantí pilar.

S'albira el net perfil de sols cinc pilaners però a l'espadat li calen quatre-cents castellers. Oh plàstica lliçó de treball col·lectiu: l'essència ets dels castells, pilar de vuit altiu!

Manel Cervera Gallemí
Vilafranca

Crit

S'aixeca el crit

amb la disfressa del silenci
buscant el dia
en què l'aleta el descobreixi.

M'ho ha dit un callat camí d'alzines
i un terròs amb poca vida.

Creix pausadament el crit

m'ho ha dit la mudesa de les mans damunt la pinya
i converses de gent gran molt en veu baixa
que en saviesa de mercat ahir es perdien.

S'acosta,

m'ho han dit els ulls valents de l'Èrica
m'ho ha dit la Marta en cada passa,
que escolpint de faixa en faixa
dóna cos al que col·lès
el pilar de més alçada.

Creix immensament el crit

surt

d'un amagat dins nostre
per ser esclat de vida i força.

Ja he escrit el crit,

el crit ja és crit.

Fèlix Miret
Vilafranca

Sant Fèlix fa bona cara

Jordi Mir
Biel Senabre

*Enguany, Sant Fèlix
es presenta millor que mai.
Els mesos que formen
la primera part de la temporada
han estat intensos i molt
profitosos. Només cal fer
un cop d'ull a les estadístiques
per comprovar que mai
no havíem fet una arrencada
com aquesta: hem descarregat
el castell de nou més primerenc
del nostre historial, el tres
de les Fires; hem plantat
un castell de nou fora
del Principat de Catalunya,
a Manacor; hem fet més castells
d'aquesta alçada abans
del 30 d'agost que en
cap altra temporada i, a més,
hem completat gairebé tota
la gamma extra de castells
abans de Festa Major.
Amb aquests trumfos a la mà,
aquest any, per força Sant Fèlix
ha de fer molt bona cara.*

El primer castell de nou, cada cop més aviat

Els primers de nou per la FM (1987-1993)

Tot i que no era la primera vegada que, a començament de temporada, el cap de colla anunciava que haviem de fer un castell de nou per les Fires de Maig, fins a aquest 2001 no hem aconseguit de fer realitat el projecte. Si mirem la història recent de la colla, el moment en què hem fet el primer castell de nou de l'any s'ha anat avançant en el calendari cada cop més. Només cal observar el quadre que acompanya aquest escrit per veure que el procés ha tingut tres grans cicles.

El primer pas es va fer, lògicament, en els anys en què vam estrenar la categoria de ser colla de nou. La Festa Major, i sobretot Sant Fèlix, ens permetia de fer els primers castells d'aquesta alçada. La història recorda aquella diada de Sant Ramon del 1987 quan vam carregar el nostre primer castell de nou pisos –el tres de nou amb folre–, construcció que vam tornar a carregar un any més tard, si bé avançant un dia la celebració del primer nou de l'any. El Sant Fèlix del 1989 ens va permetre de descarregar un castell de nou per primera vegada: va tornar a ser el tres folrat i també va ser el primer nou d'aquell any. El 1990 es va endarrerir bastant més la data dels primers castells de nou. Els intents de torre de nou amb folre i manilles per Sant Fèlix i la mala sort en el Concurs ens van impedir d'estrenar-los abans, però quan van venir ho van fer aparellats: la diada de Tots Sants vam descarregar el tres i el quatre de nou folrats, gesta que aleshores va ser històrica perquè durant el segle XX ningú no ho havia aconseguit. El 1991, el 1992 i el 1993, el sant patró de la vila ens va tornar a dur les primeres construccions de nou de la temporada: el 1991, hi vam carregar el tres i hi vam descarregar el quatre; l'any següent, hi vam descarregar el quatre de nou amb folre (per cert, l'únic castell de nou que es va veure aquell 30 d'agost), i, finalment, el 1993, hi vam tornar a carregar el tres de nou folrat i a descarregar el quatre. Així s'acabava el període inicial en què, situats en el context d'aquells anys en què no se'n veien tants ni de bon tros, de castells de nou, i en què només es feien el tres i el quatre folrats, la colla acostumava a esperar la Festa Major per anar mantenint la categoria de nou.

Estrena abans de Festa Major (1994-1999)

El 1994 vam superar aquesta marca i vam avançar quinze dies la data del primer castell de nou. Així iniciàvem el segon pas endavant. Tal com es recorda a la mateixa plaça, la diada de la Mare de Déu d'Agost d'aquell any, la Bisbal del Penedès va veure el primer quatre de nou amb folre del segle XX plantat en aquella vila penedesenca. Per als Caste-

Foto: Fèlix Miró

El tres de nou de les Fires de Maig ha estat el castell d'aquesta alçada més primerenc que hem fet mai.

El primer castell de nou i el primer de gamma extra

llers de Vilafranca la construcció era important perquè, a més de tenir l'honor de descarregar un castell tan significatiu per a la Bisbal, ens va permetre aconseguir un castell d'aquesta alçada abans de la Festa Major.

A partir d'aquí, en els anys successius vam anar avançant la data del calendari que veia la nostra primera construcció de nou. Així, el 1995, el 6 d'agost vam descarregar el quatre de nou folrat a Vilanova; el 1996, fèiem el mateix però uns dies abans: el 27 de juliol, a Mataró. Cal destacar també que el 1995 s'inicia un nou període per a la colla amb la recordada torre de nou amb folre i manilles de Sant Fèlix. Aquest era el nostre primer castell de gamma extra. L'any següent, la mateixa diada del 30 d'agost, ens va tornar a dur una torre de nou i un pilar de vuit, tots dos carregats. Així, doncs, seguint un procés paral·lel al tres i al quatre, en aquests anys aixecàvem les primeres construccions de gamma extra per la Festa Major.

El fet de triar les Santes, a Mataró, per fer el primer castell de nou de la temporada va durar del 1996 al 1999. El 1997 hi vam descarregar tres i quatre de nou folrats; el 1998, hi vam completar el tres però només hi vam carregar el quatre, i el 1999 hi vam descarregar el tres de nou amb folre. Això de banda, en aquests anys també s'anaven consolidant els castells de gamma extra. Tant el 1997 com el 1998, vam tornar a estrenar-los per Sant Fèlix, si bé el 97 hi vam carregar el cinc de nou (el primer de color verd) i hi vam descarregar la torre de nou i el quatre de nou amb l'agulla; i l'any a sobre hi vam repetir torre i quatre amb l'agulla. El 1999 marca una nova fita: aconseguim de descarregar un castell de gamma extra abans de la Festa Major, concretament a Vilanova, l'1 d'agost, i va ser la torre de nou amb folre i manilles.

Cada cop més aviat (2000-2001)

El 2000 i el 2001 encara han accelerat més el procés i hi hem fet el tercer pas. L'any passat vam descarregar el primer castell de nou, el tres, l'endemà de Sant Joan, a la Festa Major de Cornellà, i vam plantar els primers de gamma extra a Mataró, el 22 de juliol: la torre de nou descarregada i el pilar de vuit carregat.

Aquest any, encara tenim fresques a la memòria les imatges del tres de nou que vam completar per les Fires de Maig, el dia 20 d'aquell mes. Així fèiem realitat un projecte que s'havia plantejat altres anys però que mai s'havia portat a plaça i, a més, iniciàvem un començament de temporada que ha estat impecable. Pel que fa als castells de gamma extra abans de Sant Fèlix, no cal dir que també han tingut una consolidació evident carregant, a finals de juliol a Mataró, el cinc de nou i el pilar de vuit.

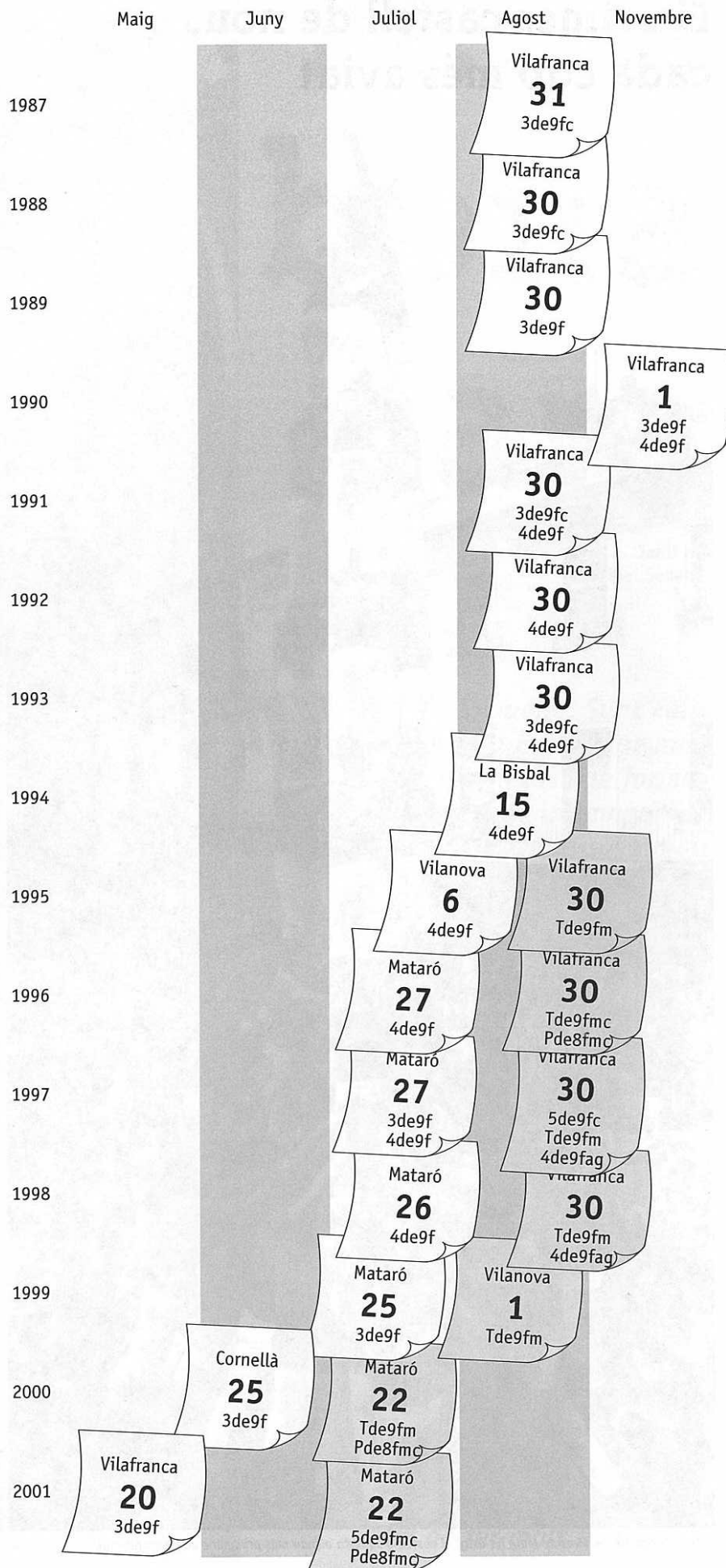

Foto: Jordi Puigsegur

Un castell de nou fora del Principat

Aprofitant aquesta consolidació dels castells de nou en la primera part de la temporada, i gràcies a les preparacions intensives que hem estat duent a terme en els mesos previs a l'agost amb vista al tres de deu, els aficionats de les Balears es van endur un premi que potser no esperaven: veure un tres de nou amb folre descarregat a la seva illa, concretament a Manacor. No cal afegir que aquest és el primer castell d'aquesta alçada que plantem més enllà de les fronteres del Principat de Catalunya, i això fa que també hagi estat un dels més destacats de l'arrencada de temporada.

Fins ara, els castells més importants que havíem plantat fora de Catalunya havien estat de vuit pisos. Sobretot havíem descarregat quatres de vuit: un a les Escaldes (1985) i un altre a Algemesí (2000), dins dels Països Catalans, i tres a fora, al Vaticà (1988), a Santiago de Compostela (1993) i a Copenhaguen (1996). També hem plantat dos tresos de vuit en ciutats de parla catalana fora del Principat: a Perpinyà (1998) i a Algemesí (2000).

En aquest apartat també s'han d'esmentar els pilar de sis que hem enlairat lluny del Principat de Catalunya: un a Algemesí (2000) i dos a l'estranger, a Copenhaguen i a Bree (1996). Finalment, els tres castells que van acompanyar el tres de nou amb folre de Manacor els descarregàvem per primera vegada fora del Principat: la torre de vuit amb folre, el quatre de vuit amb l'agulla i el pilar de set.

Més castells de nou abans de Sant Fèlix

L'últim punt a destacar per demostrar que hem arrodonit un inici de temporada sensacional es basa en la gran quantitat de castells de nou que hem fet abans d'arribar al 30 d'agost. Si comparem les dades del 2001 amb les dels altres anys comprovarem que ens presentem a la Festa Major en una forma òptima.

Castells de nou abans de Festa Major

Ja hem indicat abans que des de l'any 1987 fins al 1993, la Festa Major ofería els primers castells de nou de camisa verda i, per tant, ens hi presentàvem sense haver-nos-hi estrenat (tot i alguns intents, com el de la festa de Màrtirs del mateix 1987, o el quatre de nou que vam intentar a Santa Margarida i els Monjos el 1993). El 1994 va ser el primer any en què anàvem a la diada del 30 d'agost amb un castell de nou al sac (el quatre de la Bisbal).

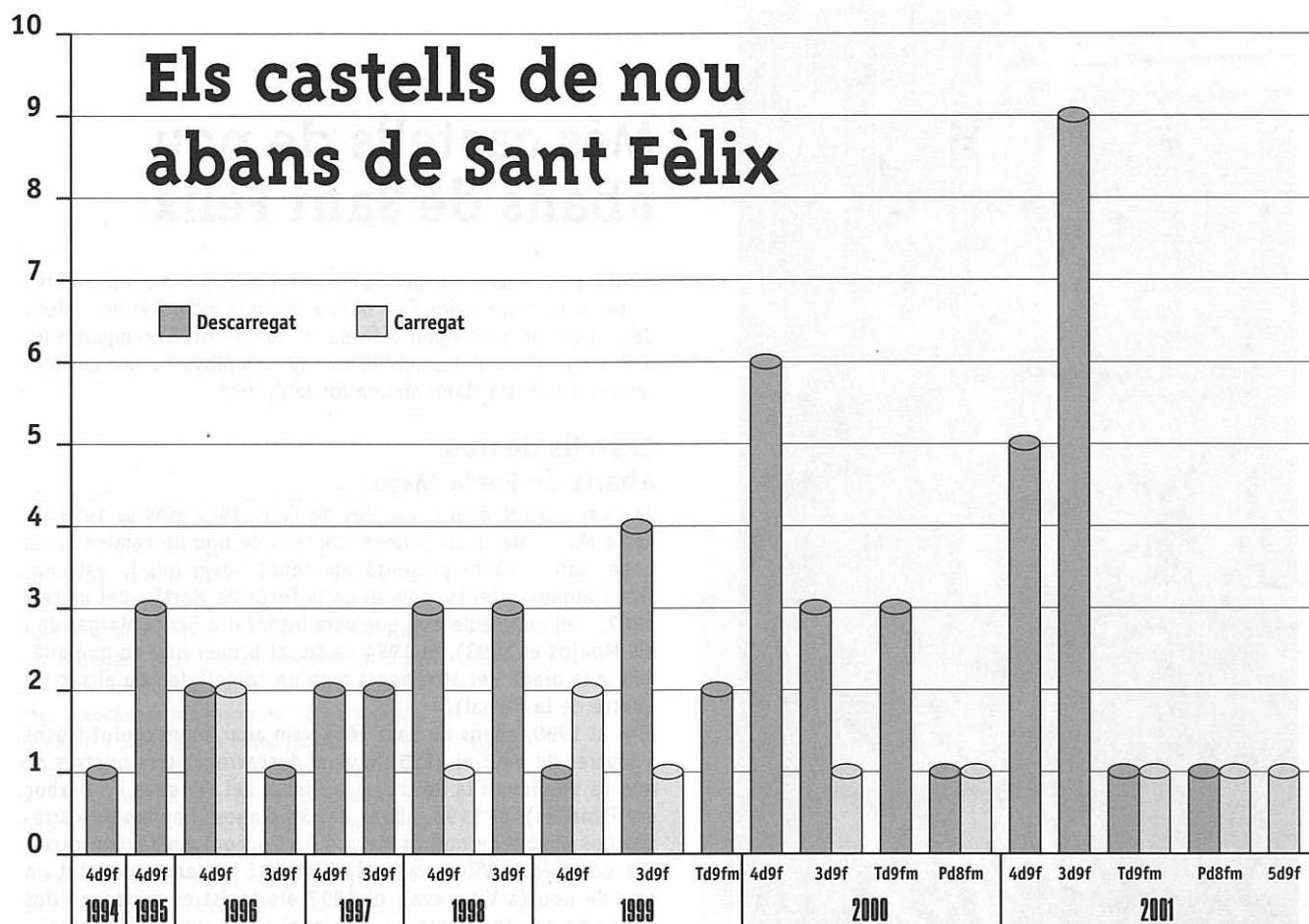
Fins al 1998, abans de Sant Fèlix vam anar aconseguint tresos i quatres de nou: el 1995, havíem descarregat tres quatres de nou (a Vilanova i la Geltrú, a la Bisbal del Penedès i a l'Arboç del Penedès); el 1996, abans del 30 d'agost havíem descarregat dos quatres de nou (a Mataró i a l'Arboç) i n'havíem carregat dos més (a Vilanova i a la Bisbal) i havíem completat un tres de nou (a Vilanova); el 1997 els registres marcaven dos tresos de nou (a Mataró i a Igualada) i dos quatres (a Mataró i a Vilanova), tots descarregats, i el 1998, per Sant Fèlix havíem descarregat tres tresos de nou (a Mataró, a la Bisbal i a l'Arboç), havíem completat tres quatres de nou (a Llorenç, a la Bisbal i a l'Arboç) i n'havíem carregat un altre (a Mataró).

Castells extres

El 1999 va ser el primer any en què, a banda de tresos i quatres, vam fer dues torres de nou abans del 30 d'agost (a Vilanova i a la Bisbal). Pel que fa als tresos de nou, en vam descarregar quatre (a Mataró, a Vilanova, a la Bisbal i el dia 29 a Vilafranca) i en vam carregar un (a Cal Figarot); de quatres, en vam descarregar un (a Vilanova) i en vam carregar dos més (a Cal Figarot i a l'Arboç). L'any 2000, aquestes xifres es van consolidar: vam descarregar dues torres de nou (a la Bisbal i la Vigília, a Vilafranca); vam descarregar un pilar de vuit amb folre i manilles (a la Bisbal) i en vam carregar un altre (a Mataró); vam descarregar tres tresos de nou (a Cornellà, a Esparreguera i a Mataró) i en vam carregar un altre (a la Bisbal), i vam descarregar sis quatres de nou (a Mataró, a Vilanova, a la Bisbal, al Catllar, a Igualada i a Vilafranca, el 29).

En aquest 2001, sense comptar els castells que aconseguim entre l'Arboç i la Festa Major (algun dia o altre hem de tancar l'edició de EL FIGAROT), de moment, portem un cinc de nou carregat (a Mataró); una torre de nou amb folre i manilles carregada (a Vilanova) i una de descarregada (a la Bisbal); un pilar de vuit carregat (a Mataró) i un altre de descarregat (a la Bisbal); nou tresos de nou descarregats (a Vilafranca per Fires, a Manacor, a Ribes, a la Granada, a Sant Martí Sarroca, a Mataró, a Vilanova, a Llorenç i a la Bisbal), i cinc quatres de nou amb folre descarregats (a Sant Martí Sarroca, a Mataró, a Vilanova, a Llorenç i a la Bisbal).

Són unes xifres que fa uns anys eren impensables i que auguren una gran Festa Major. Ara només cal esperar que aquestes previsions es confirmin i que, en canvi, no es compleixi allò de «fer arrencada de cavall i parada d'ase».

Cal Soler

MASIA TORREBLANCA
UN INDRET DE SOMNI

- Convencions
- Cuina de qualitat
- Lunch

- Càterings
- Casaments

c/ Ferrers, 38 - Tel. 93 892 29 29 - 08720 Vilafranca del Penedès

L'AJUNTAMENT, MÉS A PROP

Segueix puntualment l'activitat de l'Ajuntament des de la plana web

www.ajvilafranca.es

- L'Ajuntament Informa
- Anuncis i convocatòries
- Articles de premsa
- Balanç d'actuació 2000
- Bases i plecs
- Calendari de recaptació
- Comissió de govern
- Grups municipals
- Ordenances fiscals
- Ordenances i reglaments
- Òrgans de govern
- Plens municipals
- Pressupost 2001
- Resultats electorals
- Serveis municipals
- Sindicatura de greuges
- Tràmits municipals
- Tràmits per internet
- Impresos model

Fes arribar directament els teus missatges per correu electrònic a l'Alcalde de Vilafranca i a l'Ajuntament

alcaldia@ajvilafranca.es
ajuntament@ajvilafranca.es

**Ajuntament de
Vilafranca del Penedès**

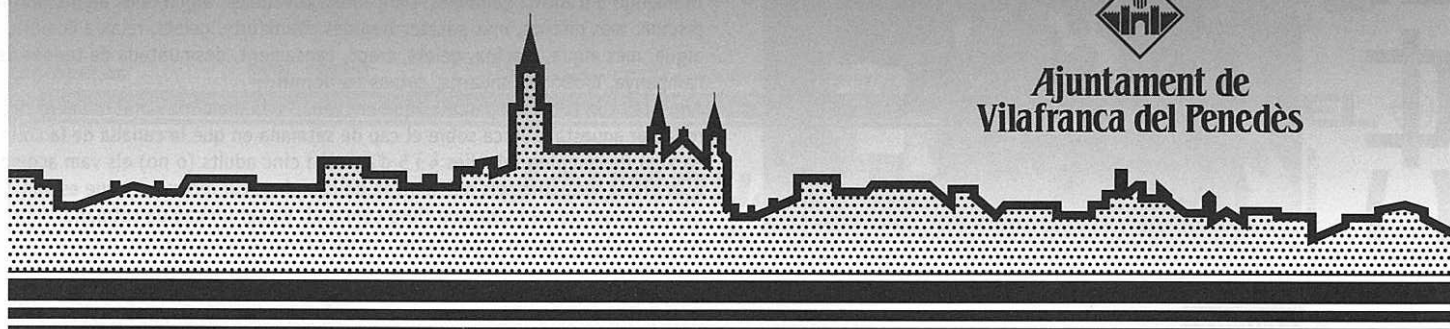

Foto: Felix Miró

Foto: Felix Miró

Foto: Salvador Casas

Foto: Anna Martí

Foto: Mariana Sas

Els soca-reis tornen a sopar

De fet, suposem que més o menys ho deuen fer cada dia, això de sopar; però la notícia és que un cop a l'any es troben tots els castellers que han rebut aquest reconeixement per part de la colla i sopen tots plegats. L'àpat va tenir lloc a Cal Figarot, a les sales del davant de la casa, i tots els comensals es van retratar al pati del local social.

En total es van reunir trenta-sis castellers.

Paella per a tothom

El pati de Cal Figarot va tornar a fer olor de sofregit durant el concurs de paelles que va tenir lloc el mes de maig passat. Totes les paelles van quedar molt bé i, tal com es pot comprovar a la fotografia, hi va haver molta animació mentre anaven fent el xup-xup. Com que en un concurs sempre hi ha d'haver un guanyador, el premi a la millor paella se'l va endur l'equip format pel Lluís de Vilobí, el Toni de Lavern i l'Albert de Vic, entre d'altres. Cal dir que l'Albert és un casteller dels Nyerros de la Plana que va venir a donar un cop de mà als cuiners vilafranquins.

9è Sopar del Peu i de Joves

Un any més es va celebrar el tradicional Sopar del Peu i Joves en la seva novena edició amb gran èxit de participació. La nit del 16 de juny es van aplegar al pati de Cal Figarot al voltant de noranta castellers que van gaudir de l'àpat i el mogut ball que va tenir lloc a continuació. Al tractar-se del primer sopar del mil·lenni, la comissió organitzadora va optar per fer alguna innovació en el obsequi recordatori, així que tothom va emportar-se un pràctic clauer amb la forma d'un peu que semblava un 9 (els interessats a obtenir aquest record podreu demanar-l'ho a la colla). Mentre, algun afortunat feia plans de com seria la vida als castells medievals, ja que es va rifar un fantàstic cap de setmana al parador nacional de Cardona. La vetllada va anar cremant les hores al temps que la gent cremava l'adrenalina al ritme de la música del discjockey. Fins i tot, quan aquest ja havia plegat, la moguda va continuar fins a altes hores de la matinada. En fi, bon ambient, i bon humor amb la unió de tothom i amb el gust dels millors castells de la temporada.

El MusiCal Figarot, tot un èxit

El dia 2 d'agost passat, el quartet de corda Quartet Catalunya va iniciar el cicle de concerts Musical Figarot que, com cada mes d'agost des de fa un parell d'anys, amenitza les nits dels dijous a tothom que vagi al pati del local social de la colla. El Quartet Catalunya va combinar obres de la música considerada com a clàssica amb peces adaptades d'altres «clàssics» com Duke Ellington, The Beatles o Frank Sinatra. El cicle va continuar el dijous 9 d'agost amb un concert ben diferent ja que s'hi va poder escoltar la música celta amb aires mediterranis del grup Banshee (música «verda» d'Irlanda i d'Escòcia). Set dies més tard, el jazz va ser el protagonista de la vetllada gràcies al New Orleans Hot Four. No cal dir que es va escoltar l'autèntic so «Dixieland», amb tot el ritme i el swing que fa al cas. L'últim concert del cicle va anar a càrrec de Los Pollos, que van fer retronar les parets del pati amb el seu rock avícola. Cal remarcar, l'important augment de públic que va assistir a tots quatre concerts, senyal inequívoca que el MisCal Figarot s'està convertint en un referent de les nits dels dijous del mes d'agost a la nostra vila.

La canalla, de càmping

Dissabte 4 d'agost, dos quarts de vuit del matí: badalls, motxilles, aïllants, tendes de campanya, roba, sabó, tovalloles, banyadors, biquinis, crema solar, aigua, més aigua, aigua de mar, platja, més platja, sorra, piscina, més piscina, patates fregides, macarrons i canelons, gelats, estrangers, molts estrangers, migdiada, aigua, més aigua, piscina, patates fregides i gelat un altre cop, son, badalls, música, Coyote Dax, el Culet-Culet del Schuster-Chinchan, més badalls, nit d'insomni, les tantes de la matinada, tenda de campanya enfonsada, son definitiva.

Diumenge 5 d'agost: lleganyes, banyadors, tovalloles, aigua, més aigua, platja, piscina, més piscina, més patates fregides, frankfurts, gelats, relax a l'ombra, aigua, més aigua, piscina, gelats, creps, cansament, desmuntada de tendes de campanya, motxilles, aïllants, cotxes i a dormir...

Aquestes són totes les paraules que em vénen a la memòria en el moment de redactar aquesta crònica sobre el cap de setmana en què la canalla de la colla va anar de càmping (els dies 4 i 5 d'agost) i cinc adults (o no) els vam acompanyar. Tot i ser quinze els que anaven de càmping, cal reconèixer que es van portar la mar de bé i que vam riure com mai. Va ser un cap de setmana molt divertit, i per als pares, quin cap de setmana, eh?...he, he, he.

En un esportiu tens **2** places.

En un turisme tens **5** places.

L'Opel **Zafira** és l'**ÚNIC**
de la seva classe amb **7** places.

L'Opel Zafira ha revolucionat el concepte de l'automòbil en tota la seva extensió. Per fora, la seva mida és pràcticament la mateixa que la del turisme familiar. Per dins està ple de vida, i incorpora **fins a 7 places** i múltiples possibilitats de configuració dels seients, per adaptar-se a l'instant a totes les iniciatives de la teva família, dels teus amics... Opel Zafira, tan flexible com els teus plans.

Opel **Zafira**. 7 vegades més flexible.

www.opel.es

OPEL CREDIT

Opcions 1,2,3: La manera més fàcil de tenir sempre un cotxe nou.

OPEL

Jounou, S.A

Avda. Tarragona, 139.
Tel. 938 900 303
VILAFRANCA DEL PENEDE'S

Ctra. Vilanova-Sitges, Km. 42,3.
Tel. 938 142 264
ST. PERE DE RIBES / VILANOVA

Ctra. Nacional 340, Km.1187
Tel. 977 667 760
EL VENDRELL

Connecta't a la tecnologia més avançada amb Caixa Penedès

**Equips informàtics d'última generació amb
un finançament a la mida de la teva butxaca.**

Demani més informació a la seva oficina de Caixa Penedès,
o bé consulti la nostra web: <http://www.caixapenedes.es>
cep@caixapenedes.com

Caixa Penedès